

28 Μαρτίου, 1996

[ΠΙΚΗΣ, Π., ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ,
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στές]

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ,

Εφεσείοντες,

v.

LEDRA BRICK FACTORY LTD,

Εφεσιβλήτων.

(Αναθεωρητική Έφεση Αρ. 1388).

---

5 Εισαγωγικό εμπόριο — Διακριτική ενχέρεια του Υπουργού Εμπορίου
και Βιομηχανίας, για παραχώρηση ή μη άδειας εισαγωγής εμπορευ-
μάτων — Εφαρμοστέα κριτήρια — Ο περί Κανονισμού Εισαγωγών
Νόμος του 1962 (Αρ. 49/62), όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 7/67 και το
περί Κανονισμού Εισαγωγών (Έλεγχος και Ρύθμισης Εμπορευμά-
των) Διάταγμα του 1988, (ΚΔΠ 88/88).

10 Λέξεις και Φράσεις — "Εισαγωγέας" στο περί Κανονισμού Εισαγωγών
(Έλεγχος και Ρύθμισης Εμπορευμάτων) Διάταγμα του 1988 και στη
σχετική νομολογία.

15 Υπέρβαση εξουσίας — Διακριτική εξουσία της διοίκησης — Η διαμόρ-
φωση από τη διοίκηση κριτηρίων χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση
την οδηγεί σε παρεκτροπή από το νομικό πλαίσιο στο οποίο μπορεί
να κινείται και αποτελεί υπέρβαση εξουσίας.

20 Αιτιολογία διοικητικής πράξης ή απόφασης — Αντικείμενο του ανα-
θεωρητικού ελέγχου μπορεί να είναι μόνο η προσβαλλόμενη από-
φαση όπως αυτή έχει αιτιολογηθεί — Η αιτιολογία δεν είναι δυνα-
τόν να αναμορφωθεί εκ των υστέρων και μάλιστα διά μέσου τοπο-
θετήσεων των διαδίκων — Η αιτιολογία μπορεί να συμπληρωθεί
από τα στοιχεία του φακέλου.

25 Δικαστικός έλεγχος — Δεν υποκαθιστά την κρίση της διοίκησης.

Η αίτηση των εφεσιβλήτων-αιτητών, οι οποίοι είχαν εργοστάσιο τούβλων, για παροχή σ' αυτούς άδειας για εισαγωγή 6.720 τούβλων, απορρίφθηκε από τον αρμόδιο Υπουργό, για το λόγο ότι δεν ήταν ούτε παραδοσιακοί ούτε νέοι εισαγωγείς που να ασχολούνται με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και να διαθέτουν κατάσταση οικοδομικών υλικών.

5

Το πρωτόδικο Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη διοικητική απόφαση αφού έκρινε ότι αυτή επέβαλλε περιορισμούς εκτός των πλαισίων του νόμου και αποτελούσε πλημμελή και αυθαίρετη άσκηση της εξουσίας που παρέχει ο νόμος.

10

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου επικύρωσε κατά πλειοψηφία (Πική, Π., Νικήτας, Δ. και Κωνσταντινίδης, Δ.) την απόφαση του πρωτόδικου Δικαστηρίου, για τους πιο κάτω λόγους:

15

A. Υπό Νικήτα, Δ. συμφωνούντος και του Πική, Π.

Η ελευθερία εισαγωγών μπορεί και πρέπει να περιορίζεται για τη διαφύλαξη της εγχώριας παραγωγής. Όμως τα κριτήρια δεν είναι δυνατό να διαμορφώνονται ελεύθερα από τη διοίκηση σε κάθε περίπτωση χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση. Στην παρούσα υπόθεση, τα κριτήρια είναι αυτά που καθορίζονται στον Καν. 2 και δε διαφάνηκε από τις σχετικές νομικές διατάξεις ότι προκύπτει εξουσία για τη θέσπιση άλλων. Ως εκ τούτου η μεθοδολογία που εισήγαγε και εφάρμοσε η διοίκηση εξέρχεται από το όριο του νομικού πλαισίου στο οποίο μπορεί να κινείται και αποτελεί υπέρβαση εξουσίας. Επιπρόσθετα ο θεσμός του "παραδοσιακού" εισαγωγέα, τείνει στην καθιέρωση ολιγοπωλίων προς βλάβη του δημοσίου συμφέροντος.

20

25

30

B. Υπό Κωνσταντινίδη, Δ.:

Το ερώτημα που εγείρεται στην παρούσα έφεση είναι κατά πόσο ο Υπουργός άσκησε κατά νόμιμο τρόπο τη διακριτική του εξουσία όταν απέρριψε την αίτηση των εφεσιβλήτων. Είναι σαφές ότι ο λόγος απόρριψης ήταν η προστασία της ντόπιας βιομηχανίας. Όμως σε καμιά περίπτωση δεν θα αρκούσε η απλή επίκληση της έννοιας της "προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας" χωρίς τον προσδιορισμό των δεδομένων πάνω στα οποία εστηρίζετο τα οποία προκύπτουν κατά τρόπο αναντίλεκτο από το φάκελο. Πρόκειται για τα κριτήρια του "παραδοσιακού" και του "νεοεισερχομένου" εισαγωγέα. Σε τελική ανάλυση έχει θεωρηθεί πως προστατεύεται ή δεν προστατεύεται η ντόπια βιομηχανία ανάλογα με το ποιός θα εισάξει τα κεραμίδια, στοιχείο ολωσδιόλου ασύνδετο προς το στόχο της προστασίας της

35

40

ντόπιας βιομηχανίας. Εκείνοι που προστατεύονται με την εισαγωγή τέτοιων κριτηρίων είναι κατά κύριο λόγο οι "παραδοσιακοί" εισαγωγείς και κατά δευτερεύοντα οι "νεοεισερχόμενοι" που τα πληρούν.

5 Η αιτιολογία που δόθηκε δεν ήταν εύλογα επιτρεπτή, ούτε υποστηρίζετο από τα στοιχεία του φακέλου, με αποτέλεσμα να μη μπορεί να αποτελέσει νόμιμο στήριγμα της επίδικης διοικητικής απόφασης. Για το λόγο αυτό η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

10 Γ. Υπό Αρτεμίδα, Δ. συμφωνούντος και του Παπαδόπουλου, Δ.:

Η επιστολή του Υπουργού ημερ. 6.7.88 με την οποία απέρριπτε το αίτημα των εφεσιβλήτων, αποτελεί επαρκή αιτιολογία για τη λήψη της επίδικης διοικητικής απόφασης.

15 Η φράση "παραδοσιακός εισαγωγέας" στην επίδικη διοικητική απόφαση, δε μεταδίδει την πραγματική έννοια που η διοίκηση αποδίδει στον όρο εισαγωγέας. Γι' αυτό, εξάλλου, και στην επίδικη απόφαση εξειδικεύεται ποιοί στη συγκεκριμένη περίπτωση θεωρήθηκαν "ως παραδοσιακοί εισαγωγείς".

25 Τα επίμαχα κριτήρια και ο τρόπος λειτουργίας της διοίκησης δεν εκφεύγουν των διατάξεων του Νόμου και των Κανονισμών. Σε ποιούς θα δοθούν άδειες και για ποιά ποσότητα, είναι ζητήματα που ανάγονται στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Υπουργού. Εφόσον ορίζεται στους Κανονισμούς πως "εισαγωγείς" είναι όλοι οι μόνιμοι κάτοικοι της Κύπρου, που ασκούν εργασία ασφαλώς δεν μπορεί να δοθεί άδεια σε όλους τους αιτητές ούτε να επιμεριστεί η ποσότητα του εμπορεύματος σε όλους τους αιτητές.

30 Στην παρούσα περίπτωση, η ενέργεια της διοίκησης ήταν ορθή και η άσκηση της διακριτικής της εξουσίας εύλογη, για να επιτευχθούν οι σκοποί και οι διατάξεις του Νόμου.

35 Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

40 *Σαββίδης v. Κυπριακής Δημοκρατίας (1988) 3 Α.Α.Δ. 1359,*

Swipe Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 648/89, ημερ. 29.12.90,

Impalex Agencies Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας (1970) 3 Α.Α.Δ. 361,

Psaras v. The Ministry of Commerce and Industry (1971) 3 C.L.R. 151,

Συνεργατική Πιστωτική Εταιρεία Αθηαίνου v. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 889/85, ημερ. 24.5.91,

5

Καμίτσης v. Κυπριακής Δημοκρατίας, Υπόθ. Αρ. 556/92, ημερ. 23.9.94,

Meridian Trading Co. Ltd v. Κυπριακής Δημοκρατίας, Α.Ε. 825, ημερ. 12.7.1990.

10

Έφεση.

Έφεση εναντίον της απόφασης Δικαστή του Ανωτάτου Δικαστηρίου (Δημητριάδης, Δ.) που δόθηκε στις 5 Ιουνίου 1991 (Προσφυγή Αρ. 661/88), με την οποία ακυρώθηκε η απόφαση των εφεσείοντων να μην παραχωρήσουν άδεια εισαγωγής ποσότητας κεραμιδιών στους εφεσίβλητους για σκοπούς προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας.

15

Στ. *Ιωαννίδου (κα)*, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α', για τους Εφεσείοντες.

20

Ν. Παπαευσταθίου, για τους Εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

25

ΠΙΚΗΣ, Π.: Καταλήγουμε, κατά πλειοψηφία (Πικής, Π., Νικήτας, Δ. και Κωνσταντινίδης, Δ.), ότι η έφεση πρέπει να απορριφθεί και απορρίπτεται με έξοδα. Οι λόγοι για τους οποίους καταλήγουμε σ' αυτό το αποτέλεσμα, εκτίθενται στις αποφάσεις των Δικαστών Νικήτα και Κωνσταντινίδη. Οι λόγοι για τους οποίους εγώ καταλήγω στην απόφαση αυτή, είναι οι ίδιοι μ' εκείνους που εκτίθενται στην απόφαση του Νικήτα, Δ., την οποία υιοθετώ ως έκφραση και των δικών μου θέσεων.

30

Η απόφαση της μειοψηφίας θα δοθεί από το Δικαστή Αρτεμίδα, με την οποία συμφωνεί και ο Δικαστής Παπαδόπουλος.

35

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ: Ο περί Κανονισμού Εισαγωγών Νόμος του 1962 (αρ. 49/62) αποσκοπεί στο συντονισμένο έλεγχο των εισαγωγών. Ένας από τους πρόδηλους δημόσιους σκοπούς στον οποίο αποβλέπει ο νόμος είναι η ενθάρρυνση της τοπικής παραγωγής και βιομηχανίας: άρθρο 3(1) όπως έχει τροποποιηθεί από το άρθρο 2 του ν. 7/67. Η ίδια πρόνοια παρέχει εξουσία στον Υπουργό Εμπορίου

40

- και Βιομηχανίας να περιορίζει ή ρυθμίζει την εισαγωγή οποιουδήποτε εμπορεύματος οριζομένου σε Διάταγμά του που δημοσιεύεται στην επίσημη εφημερίδα της Δημοκρατίας για τον παραπάνω ή τους άλλους σκοπούς του άρθρου 3(1). Οι δεδηλωμένοι αυτοί σκοποί οροθετούν την πολιτική μας στο εισαγωγικό εμπόριο. Το εδ. 2 απονέμει πρόσθετη εξουσία στον Υπουργό να καθορίζει, πάλιν με το Διάταγμα, τις αναγκαίες συμπληρωματικές διατάξεις για την εφαρμογή του. Μπορεί επίσης να γίνει πρόβλεψη για τη χορήγηση άδειας από τον Υπουργό σαν προϋπόθεσης εισαγωγής των προσδιοριζομένων στο Διάταγμα αγαθών. Ας σημειωθεί περαιτέρω ότι ο νόμος περιέχει και αυτοτελή πρόνοια για την έκδοση άδειας εισαγωγής. Είναι το άρθρο 4(1) που ορίζει ότι αν το σχετικό διάταγμα περιέχει πρόβλεψη για άδεια αυτή πρέπει να υποβάλλεται στον καθοριζόμενο τύπο. Καθιστά επίσης την άδεια εισαγωγής πράξη διακριτικής εξουσίας, που μπορεί να εκδοθεί υπό όρους.

- Το 1988 δημιουργήθηκε η ανάγκη εισαγωγής τούβλων από το εξωτερικό, την οποία το αρμόδιο υπουργείο δημοσιοποίησε μέσω του Εμποροβιομηχανικού Επιμελητηρίου στους ενδιαφερόμενους οίκους, που πληρούσαν τα κριτήρια που έθεσε (Βλ. επιστολή Υπουργείου προς ΚΕΒΕ της 20/1/1988). Η εφεσίβλητη εταιρεία έχει εργοστάσιο τούβλων. Αίτησή της για εισαγωγή 6.720 κεραμιδιών απορρίφθηκε στις 6/7/88. Κρίνω σκόπιμο να παραθέσω εξ ολοκλήρου την αιτιολογία:

- "Έχω οδηγίες να αναφερθώ στην αίτησή σας με ημερ. 5/2/88 με την οποία ζητάτε την παραχώρηση άδειας για εισαγωγή 6.720 κεραμιδιών σαν νεοεισερχόμενος εισαγωγέας και να σας πληροφορήσω ότι το αίτημά σας έχει μελετηθεί και δεν μπορεί να εγκριθεί για σκοπούς προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας.

- Για ενημέρωσή σας η εισαγωγή κεραμιδιών περιορίζεται με ποσοτικό περιορισμό και κατά το 1988 παραχωρήθηκαν άδειες σε παραδοσιακούς εισαγωγείς με βάση τα στοιχεία εισαγωγών που παρουσίασαν για τα χρόνια 1985, 1986 και 1987 και σε νέους εισαγωγείς που υπόβαλαν τις αιτήσεις τους μέχρι 9/2/88 και ασχολούνται με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και που διαθέτουν κατάσταση οικοδομικών υλικών."

- Πρέπει να λεχθεί ότι η διάκριση των εισαγωγέων σε παραδοσιακούς ή μη εναρμονίζεται βασικά με τα κριτήρια που έθεσε η εν λόγω επιστολή του Υπουργείου.

Η κύρια σκέψη της πρωτόδικης απόφασης συσχετίστηκε με την

κατηγοροποίηση των εισαγωγών σε "παραδοσιακούς" και "νεο-εισερχόμενους". Κρίθηκε ανεπίτρεπτη αφού ούτε στο νόμο ούτε στην κανονιστική πράξη που διείπε την εισαγωγή μπορούσε να εύρει στήριγμα. "Η παραχώρηση αδειών εισαγωγής", συμπέρανε η απόφαση, "μόνον σε εισαγωγείς που πληρούν τα πιο πάνω κριτήρια, επιβάλλει περιορισμούς έξω από τα πλαίσια του νόμου και αποτελεί πλημμελή και αυθαίρετη άσκηση της εξουσίας που παρέχει ο νόμος." Νομολογιακό έρεισμα της πρωτόδικης απόφασης αποτέλεσε η υπόθεση **Θωμάς Σαββίδης v. Δημοκρατίας** (1988) 3 Α.Α.Δ. 1359, που υποστηρίζει την ίδια ακριβώς θέση.

Είναι ωστόσο απαραίτητο να λεχθεί ότι είχε εκδηλωθεί και άλλη, αντίθετη, τάση στη νομολογία. Την έφερε σε γνώση μας η δικηγόρος της Δημοκρατίας. Στην υπόθεση 648/89 **Swipe Limited v. Δημοκρατίας** ημερ. 29/12/90, πράγματι η έννοια του εισαγωγέα, όπως ταξινομείται από τη διοίκηση, συζητήθηκε απευθείας. Αποφασίστηκε ότι είναι νόμιμη η διαφοροποίηση που εφαρμόζει η διοίκηση και εντοπίζεται μέσα στα όρια της διακριτικής εξουσίας που ανέθεσαν στον Υπουργό οι σχετικές διατάξεις. Προηγουμένως, στην, επίσης πρωτόδικη απόφαση, **Impalex Agencies Ltd. v. Δημοκρατίας** (1970) 3 Α.Α.Δ. 361, είχαν εκφραστεί παρόμοιες απόψεις. Σε άλλες υποθέσεις, που μας ανέφερε η κα Ιωαννίδου ο διαχωρισμός αυτός δε συζητήθηκε. Οι αποφάσεις προχώρησαν πάνω στη βάση αυτή που κανένας από τους διαδίκους δεν έθιξε ή αμφισβήτησε. Η τελευταία παρατήρησή μας αφορά την υπόλοιπη νομολογία που χρησιμοποίησε η συνήγορος και ανήκει στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου. Όπως διαφάνηκε κατά τη συζήτηση της έφεσης, καμιά από τις αποφάσεις αυτές δεν καταπιάστηκε ούτε εκφράστηκε δεσμευτικά για το συζητούμενο θέμα. Έτσι, στερεά θεμελιωμένη λύση δε δόθηκε μέχρι τώρα από την Ολομέλεια.

Η κα Ιωαννίδου προσπάθησε να μας πείσει για την ορθότητα και τη νομιμότητα της επίδικης απόφασης. Υποστήριξε ότι χωρίς τα συγκεκριμένα κριτήρια που έθεσε η διοίκηση, τα οποία είναι λογικά και λειτούργησαν για πολλά χρόνια, θα είναι δύσκολος αν όχι αδύνατος ο καθορισμός της ποσοστιαίας αναλογίας του ελεγχόμενου είδους που θα εισάγεται από τον κάθε εισαγωγέα. Η ευχέρεια για να θέσει κριτήρια παρέχεται από τα άρθρα 3 και 4 του νόμου. Εξάλλου, πρόσθεσε, αν το θέμα δεν εξετασθεί σφαιρικά και εμμένει ένας στον ορισμό της λέξης "εισαγωγέας", που δίνει ο κανονισμός, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις άλλες παραμέτρους, θα οδηγούμαστε σε παράλογα αποτελέσματα. Κάθε κύριος πολίτης θα μπορούσε να ήταν υποψήφιος εισαγωγέας.

Επιστρέφοντας στην αιτιολογία, βρίσκω ότι ο προβαλλόμενος λόγος για προστασία της ντόπιας βιομηχανίας συνδέεται άμεσα με ότι ακολουθεί στη δεύτερη παράγραφο, που μιλά για τους εισαγωγείς και αποτελεί την αιτιολογική βάση της όλης αντιμετώπισης. Έτσι είναι κρίσιμος ο ορισμός της έννοιας του εισαγωγέα. Ο νόμος σιωπά. Τον ορισμό περιέχει το περί Κανονισμού Εισαγωγών (Έλεγχος και Ρυθμίσεις Εμπορευμάτων) Διάταγμα του 1988:

10 "2. Στο παρόν Διάταγμα, εκτός εάν άλλως προκύπτει από το κείμενο, "εισαγωγέας" σημαίνει -

α) πάντα μόνιμο κάτοικο της Δημοκρατίας ασκούντα εργασία στη Δημοκρατία, ή

15 β) πάντα οργανισμό προσώπων αποτελούντα νομικό πρόσωπο ή μη και ασκούντα εργασία στη Δημοκρατία, αλλά δεν περιλαμβάνει οποιαδήποτε υπερπόντια εταιρεία που έχει εγγράψει γραφείο εργασίας στη Δημοκρατία μετά τις 4/5/1967."

20

Σχετικές είναι και οι πρόνοιες του Καν. 3:

"3. Η εισαγωγή στη Δημοκρατία οποιωνδήποτε εμπορευμάτων δεν επιτρέπεται εκτός από εισαγωγέα:

25

....."

Μεγάλος αριθμός εμπορευμάτων, που προσδιορίζεται στον Πρώτο Πίνακα του Διατάγματος, υπόκειται σε άδεια εισαγωγής.

30

Υπό το πλέγμα των νομικών αυτών διατάξεων δε διαφάνηκε ότι προκύπτει εξουσία για τη θέσπιση κριτηρίων άλλων από εκείνα που επέλεξε να θέσει ο νομοθέτης με τον Καν. 2. Η ταξινόμηση στην οποία είχαν προβεί οι καθ' ών δεν έχει έγκυρο νομοθετικό έρεισμα. Ούτε μπορεί να συγχέεται με τις παραπάνω διατάξεις σύμφωνα με τις οποίες μπορεί, κατ' ενάσκηση διακριτικής εξουσίας, να επιβληθούν όροι εισαγωγής. Ασφαλώς η ελευθερία των εισαγωγών μπορεί και πρέπει να περιορίζεται για τη διαφύλαξη της εγχώριας παραγωγής. Αλλά τα κριτήρια σε κάθε περίπτωση δεν είναι δυνατό να διαμορφώνονται ελεύθερα από τη διοίκηση χωρίς νομοθετική εξουσιοδότηση. Αναμφίβολα η μεθοδολογία που εισήγαγε και εφαρμόζει η διοίκηση εξέρχεται από τα όρια του νομικού πλαισίου στο οποίο μπορεί να κινείται και αποτελεί υπέρβαση αρμοδιότητας. Περαιτέρω, ο θεσμός του "παραδοσιακού" εισαγωγέα, ανεξάρτητα από οποιεσδήποτε

35

40

αγαθές προθέσεις, τείνει στην καθιέρωση ολιγοπωλίων προς βλάβη του δημόσιου συμφέροντος.

Για τους λόγους αυτούς η έφεση δεν μπορεί να πετύχει. Απορρίπτεται. Με έξοδα.

5

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ: Η αίτηση των εφεσιβλήτων για άδεια εισαγωγής ποσότητας κεραμιδιών απορρίφθηκε "για σκοπούς προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας". Ο φάκελος αποκαλύπτει, και το δέχονται και οι δυο πλευρές, πως την τύχη της αίτησης σφράγισε το γεγονός ότι δε θεωρήθηκε ότι οι αιτητές πληρούσαν τα κριτήρια που συνθέταν την πολιτική του Υπουργείου πάνω στο θέμα. Οι εφεσιβλήτοι δεν ήταν ούτε "παραδοσιακοί εισαγωγείς" κεραμιδιών ούτε "νεοεισερχόμενοι εισαγωγείς" αφού δεν είχαν συγκροτημένη δραστηριότητα δηλαδή οργανωμένη επιχείρηση, δε ασχολούνταν με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και δε διέθεταν κατάσταση οικοδομικών υλικών (βλ. το έγγραφο ημερομηνίας 23 Ιανουαρίου 1988).

10

15

Η σχετική επιστολή του Υπουργείου, ημερομηνίας 6 Ιουλίου 1988, συμπληρώνεται με "ενημέρωση" των εφεσιβλήτων πως η εισαγωγή κεραμιδιών υπάγεται σε "ποσοτικό περιορισμό" και πως "κατά το 1988 παραχωρήθηκαν άδειες σε παραδοσιακούς εισαγωγείς με βάση τα στοιχεία εισαγωγών που παρουσίασαν για τα χρόνια 1985, 1986, και 1987 και σε νέους εισαγωγείς που υπόβαλαν τις αιτήσεις τους μέχρι 9 Φεβρουαρίου 1988 και ασχολούνται με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και που διαθέτουν κατάσταση οικοδομικών υλικών". Είναι σαφές όμως, πως δεν απορρίφθηκε η αίτηση των εφεσιβλήτων επειδή η εισαγωγή στην Κύπρο επιπρόσθετων ποσοτήτων κεραμιδιών δεν ήταν επιθυμητή. Ο Υπουργός δεν ήταν μόνο την αίτηση των εφεσιβλήτων που είχε ενώπιόν του. Είχε άλλες δέκα αιτήσεις και, την ίδια μέρα, όπως αποκαλύπτει το τεκμήριο 4 στην ένσταση, οι επτά απο αυτές εγκρίθηκαν. Θα συνέβαινε το ίδιο και στην περίπτωση των εφεσιβλήτων αν θεωρείτο ότι πληρούσαν τα κριτήρια που τέθηκαν.

20

25

30

35

Ο συνάδελφός μας που εκδίκασε πρωτοδίκως την προσφυγή, ακύρωσε την απόφαση. Έκρινε πως "η παραχώρηση αδειών εισαγωγής μόνο σε εισαγωγείς που πληρούν τα πιο πάνω κριτήρια, επιβάλλει περιορισμούς έξω από τα πλαίσια του Νόμου και αποτελεί πλημμελή και αυθαίρετη άσκηση της εξουσίας που παρέχει ο Νόμος".

40

Το σταθερό σημείο αναφοράς και των δυο πλευρών, ήταν τα

άρθρα 3 και 4 του περί Κανονισμού Εισαγωγών Νόμου του 1962 (Ν. 49/62), όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 7/67 και το περί Κανονισμού Εισαγωγών (Έλεγχος και Ρυθμίσεις Εμπορευμάτων) Διάταγμα του 1988, (ΚΔΠ 88/88).

5

Το άρθρο 3(1) παρέχει στον Υπουργό εξουσία

10 "δια Διατάγματος δημοσιευομένου εν τη επισήμω εφημερίδι της Δημοκρατίας, να περιορίζη και ρυθμίζη την εισαγωγή των εν τω Διατάγματι καθοριζομένων εμπορευμάτων".

Αυτό,

15 "οσάκις καθίσταται αναγκαίον εν τω δημοσίω συμφέροντι όπως περιορισθή και ρυθμισθή η εισαγωγή εμπορευμάτων ίνα ενθαρρυνθή η τοπική παραγωγή και βιομηχανία, βελτιωθή το εμπορικόν ισοζύγιον, τηρηθώσιν αι διεθνείς υποχρεώσεις ή αναπτυχθή η οικονομία της Δημοκρατίας".

20 Το Διάταγμα, όπως προνοείται στο άρθρο 3(2), είναι δυνατό να εμπεριέχει δευτερεύουσες, επακόλουθες ή συμπληρωματικές διατάξεις και

25 "να προνοή την προηγουμένην εκ του Υπουργού, παροχήν αδείας διά την εισαγωγήν των τοιούτων εμπορευμάτων".

Κατά το άρθρο 4(2)(α)

30 "ο Υπουργός κέχτηται διακριτικήν εξουσίαν όπως παραχωρή ή αρνήται τοιαύτην άδειαν".

35 Το πρώτο σκέλος της ΚΔΠ 88/88 περιέχει διατάξεις που καλύπτουν όλο το φάσμα των εισαγωγών. Η εισαγωγή "οποιοδήποτε εμπορευμάτων δεν επιτρέπεται εκτός από εισαγωγή". Εισαγωγέας, κατά το διάταγμα, μπορεί να είναι οποιοσδήποτε. Δεν τίθενται εξειδικευμένα κριτήρια. Αρκεί να είναι μόνιμος κάτοικος της Δημοκρατίας στην οποία και να ασκεί εργασία. Στην περίπτωση "οργανισμού προσώπων", αρκεί να ασκεί εργασία στη Δημοκρατία και, αν πρόκειται για υπερπόντια εταιρεία, αυτή να έχει εγγράψει γραφείο εργασίας στη Δημοκρατία πριν τις 4 Μαΐου 1967. Το δεύτερο σκέλος καθορίζει εμπορεύματα για την εισαγωγή των οποίων απαιτείται άδεια εισαγωγής. Αυτά περιέχονται στον Πρώτο Πίνακα του Διατάγματος. Ανάμεσά τους είναι και τα κεραμίδια. Για την εισαγωγή εμπορευμάτων που πε-

ριέχονται στον πίνακα, δεν αρκεί η ιδιότητα του εισαγωγέα με την έννοια του Διατάγματος. Χρειάζεται και θετική ενάσκηση της διακριτικής εξουσίας του Υπουργού για παραχώρηση ή μή άδειας εισαγωγής. Με αυτά εξαντλείται και η σημασία του Διατάγματος για τους σκοπούς της παρούσας υπόθεσης. Το ζήτημα είναι, και είναι σ' αυτό που επικεντρώθηκαν οι δυο πλευρές, αν ο Υπουργός άσκησε κατά τρόπο νόμιμο τη διακριτική του εξουσία. 5

Δε χωρεί αμφιβολία και δε διατυπώθηκε τέτοια, ως προς το στόχο του Νόμου. Αποβλέπει στον περιορισμό και στη ρύθμιση της εισαγωγής εμπορευμάτων για συγκεκριμένους λόγους. Περιλαμβάνεται σ' αυτούς η ενθάρρυνση της τοπικής παραγωγής και βιομηχανίας και ορθά δεν έχει αμφισβητηθεί πως η προστασία της τοπικής παραγωγής και βιομηχανίας συνιστά και ενθάρρυνσή της. Οι εφεσείοντες λέγουν πως το άρθρο 3 του Νόμου, ορθά ερμηνευόμενο, παρέχει στον Υπουργό εξουσία επιλογής του εισαγωγέα και καθορισμού της ποσότητας του ελεγχόμενου εμπορεύματος αναφορικά με την οποία θα του παραχωρηθεί άδεια εισαγωγής. Και πως τα κριτήρια που τέθηκαν ήταν επιτρεπτά στο πλαίσιο του Νόμου και εύλογα. Χωρίς κριτήρια που θα αναφέρονταν στους εισαγωγείς θα οδηγούμαστε σε παράλογα αποτελέσματα, αφού ως εισαγωγείς θεωρούνται, για τους σκοπούς του Διατάγματος, όλοι οι κάτοικοι της Κύπρου. Η εισαγωγή κριτηρίων ως προς τους εισαγωγείς είναι το υποχρεωτικό συνακόλουθο του περιορισμού που επιβλήθηκε ως προς την ποσότητα των κεραμιδιών που θα εισάγονταν. Πρόσθεσαν πως αυτή η δυνατότητα αναγνωρίστηκε σε σειρά πρωτόδικων αποφάσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου, κυρίως στις υποθέσεις *Impalex Agencies Ltd v. Republic* (1970) 3 C.L.R. 361, *Andreas K. Psaras v. The Ministry of Commerce and Industry* (1971) 3 C.L.R. σελ. 151 και *Swipe Limited v. Δημοκρατίας* Υπόθεση Αρ. 648/89 ημερομηνίας 29 Δεκεμβρίου 1990. Αναγνώρισαν πως στην υπόθεση *Thomas Savvides v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 1359 η κατάληξη ήταν εντελώς αντίθετη αλλά πρότειναν πως, αν δεν εθεωρείτο ότι αφορούσε στα ιδιαίτερα περιστατικά της, είναι λανθασμένη. 10 15 20 25 30 35

Οι εφεσίβλητοι δεν αρνήθηκαν πως θα ήταν επιτρεπτό και εύλογο να τεθούν κριτήρια και σε σχέση με τους εισαγωγείς μεταξύ των οποίων θα κατανεμόταν η ποσότητα που ορίστηκε να εισαχθεί. Υποστήριξαν όμως πως αυτή η διακριτική εξουσία εξαντλείται με τον προσδιορισμό της ποσότητας η οποία θα εισαχθεί από τον κάθε εισαγωγέα και ότι υπερβαίνει την εξουσία του Υπουργού ο αποκλεισμός οποιουδήποτε όταν αυτός είναι εισαγωγέας με την έννοια του Διατάγματος. Επικαλέστηκαν τις υπο- 40

θέσεις *Savvides* (ανωτέρω) και *Συνεργατική Πιστωτική Εταιρεία Αθηνών v. Κυπριακής Δημοκρατίας* Προσφυγή 889/85 ημερομηνίας 24 Μαΐου 1991. Ανέφεραν επίσης ως σχετική προς το ζήτημα της αιτιολογίας της απόφασης του Υπουργού, την υπόθεση *Ανδρέας Καμίτσης v. Κυπριακής Δημοκρατίας*, Προσφυγή Αρ. 556/92, ημερομηνίας 23 Σεπτεμβρίου 1994.

Δεν αναζητούμε ποιά κριτήρια χωρούν γενικώς και αορίστως στο πλαίσιο της νομοθετικής ρύθμισης. Δεν τίθεται ούτε και θα ήταν δυνατόν να τεθεί ζήτημα εξαντλητικού καθορισμού των κριτηρίων που θα μπορούσαν να αποτελέσουν γνώμονα ή των παραγόντων που θα ήταν εύλογο να επιδράσουν κατά την ενάσκηση της διακριτικής εξουσίας του Υπουργού. Θα ήταν δε υποθετικό το εγχείρημα της αναζήτησης του τρόπου με τον οποίο θα ήταν επιτρεπτό ή εύλογο να αντιμετωπιστούν καταστάσεις άλλες από αυτές που συνθέτουν τα περιστατικά της παρούσας υπόθεσης.

Αντικείμενο του αναθεωρητικού ελέγχου μπορεί να είναι μόνο η ορισμένη προσβαλλόμενη απόφαση όπως αυτή έχει αιτιολογηθεί. Η αιτιολογία, όπως τη δηλώνει η διοίκηση, δεν είναι δυνατό να αναμορφωθεί εκ των υστέρων και μάλιστα διά μέσου των τοποθετήσεων των διαδικιών και νομίζω πως εκφεύγει της δικαιοδοσίας μας η προσέγγιση της υπόθεσης πάνω σε άλλη βάση.

Ο Υπουργός είπε ρητά γιατί απέρριψε την αίτηση των εφεσιβλήτων. Την απέρριψε προς προστασία της ντόπιας βιομηχανίας. Είναι αόριστη όμως η έννοια της "προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας". Σε καμιά περίπτωση δεν θα αρκούσε η απλή επίκλησή της, χωρίς άλλα. Αποκτά το συγκεκριμένο περιεχόμενο που απαιτείται για να ανταποκρίνεται στην υποχρέωση αιτιολόγησης που να επιτρέπει το δικαστικό έλεγχο, εφόσον προσδιορίζονται τα δεδομένα πάνω στα οποία στηρίζεται. Αυτά τα δεδομένα προκύπτουν κατά τρόπο αναντίλεκτο από το φάκελο. Πρόκειται για τα κριτήρια του "παραδοσιακού" και του "νεοεισερχόμενου" εισαγωγέα. Σε τελική ανάλυση έχει θεωρηθεί πως προστατεύεται ή δεν προστατεύεται η ντόπια βιομηχανία ανάλογα με το ποιός θα εισάξει τα κεραμίδια.

Δε δικαιολογείται παρέμβασή μας αν η διοίκηση κινηθήκε μέσα στα ακραία όρια της διακριτικής της εξουσίας και, κυρίως, δεν υποκαθιστούμε την ουσιαστική της κρίση με τη δική μας. Εν προκειμένω όμως η παρέμβασή μας είναι αναπόφευκτη. Το ποιός θα εισάξει τα κεραμίδια είναι στοιχείο ολωσδιόλου ασύνδετο προς το στόχο της προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας. Σε ό,τι αφορά στην ντόπια βιομηχανία το ποιός θα εισάξει κεραμίδια που θα

διατεθούν στην αγορά, είναι αδιάφορο. Εκείνοι που προστατεύονται με την εισαγωγή τέτοιων κριτηρίων είναι κατά κύριο λόγο οι "παραδοσιακοί" εισαγωγείς και δευτερευόντως οι "νεοεισερχόμενοι" που τα πληρούν.

5

Η υπόθεση *Meridian Trading Co. Ltd v. Δημοκρατίας* ΑΕ 825 ημερομηνίας 12 Ιουλίου 1990, είναι χαρακτηριστική. Η αίτηση για άδεια εισαγωγής είχε απορριφθεί προς προστασία της ντόπιας βιομηχανίας και η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου θεώρησε άσχετο προς το επίδικο θέμα το ζήτημα της πολιτικής να παραχωρούνται τέτοιες άδειες σε "παραδοσιακούς" εισαγωγείς. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα:

10

"Κατά την ακρόαση της έφεσης έγινε αναφορά στην πολιτική του αρμόδιου υπουργείου να δίδει άδεια εισαγωγής ελεγχόμενων εμπορευμάτων στους "παραδοσιακούς", όπως αποκαλούνται οι εισαγωγείς, και σε ποσοστιαίες αναλογίες. Αυτό το ζήτημα όμως εθίγη εν παρόδω και δεν αφορά την παρούσα έφεση, όπου η απόρριψη της αίτησης, όπως αναφέρεται στη προσβαλλόμενη απόφαση, έγινε για την προστασία της εγχώριας βιομηχανίας."

15

20

Το κατά πόσο θα ήταν ποτέ δυνατό να τεθούν τέτοια κριτήρια, ως αυτοτελής γνώμων, και μάλιστα να καθορισθεί εκ προοιμίου και κατά τρόπο άκαμπτο πως θα είναι αποφασιστικής σημασίας, ανεξάρτητα από οτιδήποτε άλλο θα απαιτούσαν οι πραγματικότητες όπως θα τις αποκάλυπτε, μεταξύ άλλων, ο αριθμός εκείνων που θα ενδιαφέρονταν σε συνδυασμό με την εισαχθησόμενη ποσότητα αλλά και άλλες περιστάσεις που ενδεχομένως θα είχαν σημασία, είναι θέμα που δεν εγείρεται. Η αιτιολογία που δόθηκε δεν υποστηρίζεται από τα στοιχεία του φακέλου και δεν μπορεί να αποτελέσει νόμιμο στήριγμα της απόφασης που λήφθηκε. Η αντίληψη του Υπουργού πως η άρνηση παραχώρησης άδειας σε μη "παραδοσιακούς" ή "νεοεισερχόμενους" εισαγωγείς που πληρούσαν τα κριτήρια που τέθηκαν προστατεύει την ντόπια βιομηχανία, δεν ήταν ευλόγως επιτρεπτή. Η έφεση απορρίπτεται για τον πιο πάνω λόγο, με έξοδα.

25

30

35

ΑΡΤΕΜΙΔΗΣ, Δ.: Το άρθρο 3(1) του περί Κανονισμού Εισαγωγών Νόμου του 1962 (Ν.49/62), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 του (Ν.7/67), έχει ως εξής:

40

"2. Το άρθρον 3 του βασικού Νόμου τροποποιείται διά της καταργήσεως των εδαφίων (1) και (2) και της αντικαταστάσε-

ως αυτών διά του κάτωθι, του εδαφίου (3) αριθμουμένου ως εδαφίου (2):

5 (1) Ο Υπουργός δύναται, οσάκις καθίσταται αναγκαίον εν τω δημοσίω συμφέροντι όπως περιορισθή και ρυθμισθή η εισαγωγή εμπορευμάτων ίνα ενθαρρυνθή η τοπική παραγωγή και βιομηχανία, βελτιωθή το εμπορικόν ισοζύγιον, τηρηθώσιν αι διεθνείς υποχρεώσεις ή αναπτυχθή η οικονομία της Δημοκρατίας, διά Διατάγματος δημοσιευομένου εν τη επισήμω εφημερίδι της Δημοκρατίας να περιορίζη και ρυθμίζη την εισαγωγήν των εν τω Διατάγματι καθοριζομένων εμπορευμάτων."

10

15 Το Διάταγμα, που εκδίδεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 3(1), μπορεί να προβλέπει, μεταξύ άλλων, για την παροχή άδειας από τον Υπουργό για την εισαγωγή εμπορευμάτων που ελέγχονται βάσει του Νόμου και των ρυθμιστικών διατάξεων του περί Κανονισμού Εισαγωγών (Ελεγχος και Ρύθμιση Εμπορευμάτων) Διάταγμα του 1988, ΚΔΠ 88/88. Η εισαγωγή ελεγχόμενων εμπορευμάτων, που απαριθμούνται στο Διάταγμα, επιτρέπεται μόνον από εισαγωγείς, αφού προηγουμένως ληφθεί η σχετική άδεια του Υπουργού. Ορίζεται δε στο Διάταγμα ότι "εισαγωγέας" μπορεί να είναι ο οποιοσδήποτε μόνιμος κάτοικος της Δημοκρατίας. Στα ελεγχόμενα εμπορεύματα περιλαμβάνονται και τα κεραμίδια, το εμπόρευμα που αφορά την επίδικη δι-
20
25 οικητική απόφαση.

Όταν επιτραπεί, μέσα στο πλαίσιο των νομικών του αρμοδιοτήτων, από τον Υπουργό η εισαγωγή μιας ορισμένης ποσότητας ελεγχόμενου εμπορεύματος, είναι φυσικό οι ενδιαφερόμενοι εισαγωγείς με αίτησή τους σ' αυτόν να ζητούν άδεια εισαγωγής για την επιτρεπόμενη ποσότητα, ή μέρους αυτής. Στο σημείο αυτό, και κατά λογική συνέπεια, ο Υπουργός αποφασίζει σε ποίους αιτητές-εισαγωγείς, και για ποία ποσότητα του ελεγχόμενου εμπορεύματος θα παραχωρήσει άδεια εισαγωγής. Γιατί, και εφόσον η
30
35 επιτρεπόμενη ποσότητα εισαγωγής του ελεγχόμενου εμπορεύματος είναι περιορισμένη, δεν είναι δυνατό να δοθεί άδεια σε όλους τους αιτητές, ή σ' αυτούς που δίδεται να εισάξουν τις ποσότητες που επιθυμούν.

40 Έχω τη γνώμη επομένως, πως ο Υπουργός, ως εκ της εφαρμογής του Νόμου, και αφού προηγουμένως καθορίσει την επιτρεπόμενη ποσότητα εισαγωγής ελεγχόμενου εμπορεύματος, έχει, και οφείλει να ασκήσει, διακριτική ευχέρεια ως προς την παροχή αδειών στους ενδιαφερόμενους εισαγωγείς. Αυτό ανα-

πόφευκτα οδηγεί σε απόφαση σε ποιούς εισαγωγείς θα δοθεί τέτοια άδεια και για ποια ποσότητα.

Η άσκηση αυτής της διοικητικής εξουσίας ελέγχεται δικαστικά, σύμφωνα με τις καλώς γνωστές αρχές του δικαίου. Έχω όμως τη γνώμη πως βρισκόμαστε σε ένα εξειδικευμένο χώρο της διοίκησης, ήτοι τη ρύθμιση και τον εν γένει έλεγχο της οικονομίας της χώρας. Η αναφορά στο άρθρο 3 του Νόμου, που παρατίθεται πιο πάνω, στον περιορισμό και ρύθμιση της εισαγωγής εμπορευμάτων για ενθάρρυνση της τοπικής παραγωγής και βιομηχανίας, τη βελτίωση του εμπορικού ισοζυγίου, την ανάπτυξη της οικονομίας της Δημοκρατίας και την τήρηση των διεθνών μας συμβάσεων, δηλώνει ακριβώς το σοβαρότατο τομέα στον οποίο η διοίκηση καλείται να εφαρμόσει το Νόμο. Φρονώ λοιπόν πως το Δικαστήριο τότε μόνο ασκεί τον εποπτικό και διοικητικό του έλεγχο όταν διαπιστώσει παράβαση του Νόμου ή αυθαιρεσία στην εφαρμογή του.

Στην παρούσα έφεση, που συζητήθηκε διεξοδικά, δεν έχω διαπιστώσει κάτι τέτοιο. Η εφεσίβλητη είναι ιδιωτική εταιρεία περιορισμένης ευθύνης και ασχολείται με τη διάθεση και εμπορία τούβλων. Στις 5.2.88 υπέβαλε αίτηση στον Υπουργό να τους παραχωρηθεί άδεια εισαγωγής 6,720 κεραμιδιών. Η αίτηση απερρίφθη στις 6.7.88. Η αιτιολογία της επίδικης απόφασης φαίνεται στη σχετική επιστολή, που θεωρώ χρήσιμο να παραθέσω αυτούσια.

"Έχω οδηγίες να αναφερθώ στην αίτησή σας με ημερομηνία 5.2.1988 με την οποία ζητάτε την παραχώρηση άδειας για εισαγωγή 6,720 κεραμιδιών σαν νεοεισερχόμενος εισαγωγέας και να σας πληροφορήσω ότι το αίτημά σας έχει μελετηθεί και δεν μπορεί να εγκριθεί για σκοπούς προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας.

Για ενημέρωσή σας η εισαγωγή κεραμιδιών περιορίζεται με ποσοτικό περιορισμό και κατά το 1988 παραχωρήθηκαν άδειες σε παραδοσιακούς εισαγωγείς με βάση τα στοιχεία εισαγωγών που παρουσίασαν για τα χρόνια 1985, 1986 και 1987 και σε νέους εισαγωγείς που υπόβαλαν τις αιτήσεις τους μέχρι 9.2.1988 και ασχολούνται με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και που διαθέτουν κατάσταση οικοδομικών υλικών".

Με την επιστολή αυτή, κατά την άποψή μου, δίδεται επαρκής αιτιολογία της απορριπτικής απόφασης. Συγκεκριμένα στην πρώτη παράγραφο επισημαίνεται πως η άδεια δεν παραχωρείται: "για σκοπούς προστασίας της ντόπιας βιομηχανίας". Η αναφορά αυτή

υπενθυμίζει στην εφεσίβλητη τον ένα από τους βασικούς λόγους που ο ίδιος ο Νόμος, άρθρο 3(2), εκθέτει για τον έλεγχο και ρύθμιση των εισαγωγών. Η δεύτερη όμως παράγραφος δίδει σ' αυτή

5 πλήρεις λεπτομέρειες ως προς τα κριτήρια και τρόπο λειτουργίας του Υπουργού, κατά την εξέταση των αιτήσεων. Ειδικότερα αναφέρει πως τέτοιες άδειες δόθηκαν σε "παραδοσιακούς εισαγωγείς", με αναφορά στα στοιχεία εισαγωγών που κρατούνται στο

10 Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας, για τα τρία προηγούμενα έτη, 1985, 1986 και 1987. Προστίθεται, τέλος, πως δόθηκαν άδειες και σε νέους εισαγωγείς, που είχαν ήδη υποβάλει τις αιτήσεις μέχρι 9.2.88, και απέδειξαν πως ασχολούνταν με το εμπόριο οικοδομικών υλικών και διέθεταν κατάστημα τέτοιων υλικών.

Ο συνάδελφος, που δίκασε πρώτοδίκως την προσφυγή, απεφάνθη πως τα κριτήρια που καθόρισε ο Υπουργός για την άσκηση ενιαίας πολιτικής, και ιδιαίτερα η κατάταξη των εισαγωγέων σε παραδοσιακούς και μη, είναι ανεπίτρεπτη, ως εξωγενή στοιχεία των διατάξεων του Νόμου και Κανονισμών. Συγκεκριμένα,

15 ο Νόμος αναφέρεται σε εισαγωγείς, που, όπως ελέχθη ήδη, ορίζεται στους Κανονισμούς ως όλοι οι μόνιμοι κάτοικοι της Κύπρου που ασκούν εργασία.

Έχω τη γνώμη πως η φράση "παραδοσιακός εισαγωγέας", που χρησιμοποιείται στην επίδικη διοικητική απόφαση, φορτισμένη με

25 το επίθετο "παραδοσιακός", δηλαδή καθιερωμένος, γνωστός ως μόνιμα ασχολούμενος με το εμπόριο, συγχέει τα πράγματα. Η φράση είναι ατυχής γιατί δεν μεταδίδει την πραγματική έννοια που η διοίκηση αποδίδει στον όρο εισαγωγέας. Γι' αυτό, εξάλλου, και στην επίδικη απόφαση εξειδικεύεται ποίοι στη συγκεκριμένη περίπτωση θεωρήθηκαν ως "παραδοσιακοί εισαγωγείς", ήτοι οι εισαγωγείς, που σύμφωνα με τα στοιχεία του Υπουργείου, για τα

30 τρία προηγούμενα χρόνια ασχολούνταν με την εισαγωγή του ελεγχόμενου εμπορεύματος. Επιπλέον, ο Υπουργός επιμερίζει την ποσότητα του ελεγχόμενου εμπορεύματος, που επιτρέπει να εισαχθεί, όχι μόνο στους παραδοσιακούς εισαγωγείς αλλά και σε άλλους που ασχολούνται με διαφορετικούς τρόπους στη διάθεση του εμπορεύματος στην αγορά.

Έχω τη γνώμη πως τα επίμαχα κριτήρια και ο τρόπος λειτουργίας της διοίκησης δεν εκφεύγουν των διατάξεων του Νόμου και Κανονισμών. Ο ορισμός του εισαγωγέα στους Κανονισμούς δεν έχει καμιά εφαρμογή στην απόφαση του Υπουργού να καθορίζει

40 διά Διατάγματος ελεγχόμενο εμπόρευμα και κατά τη ρύθμιση της εισαγωγής του να ορίζει την επιτρεπόμενη για εισαγωγή ποσότη-

τα, και κατ' ακολουθία να εκδίδει τις σχετικές άδειες σε εισαγωγείς. Σε ποιούς θα χορηγηθούν οι άδειες, και για ποιά ποσότητα, είναι ζητήματα που ανάγονται στην άσκηση της διακριτικής ευχέρειας του Υπουργού. Εφόσον ορίζεται στους Κανονισμούς πως "εισαγωγείς" είναι όλοι οι μόνιμοι κάτοικοι της Κύπρου, που ασκούν εργασία, ασφαλώς δεν μπορεί να δοθεί άδεια σε όλους τους αιτητές, που θεωρητικά μπορεί να είναι χιλιάδες, μήτε και να επιμεριστεί η ποσότητα του εμπορεύματος σ' όλους τους αιτητές, με αποτέλεσμα να αναλογεί στον καθένα αμελητέα ποσότητα. Βοήθητι:ό για να αντιληφθεί κάποιος το αβάσιμο της εισήγησης το δικηγόρου της εφεσίβλητης, είναι το παράδειγμα που μας έδωσε, λέγοντας πως βάσει του Νόμου θα μπορούσε και ο ίδιος, αν έτιζε το σπίτι του, να υποβάλει αίτηση να εισάξει κεραμίδια.

Φρονώ πως είναι λογικό, όταν επιτρέπεται η εισαγωγή μιας ποσότητας ελεγχόμενου εμπορεύματος, οι άδειες εισαγωγής να επιμερίζονται μεταξύ των εισαγωγέων του εμπορεύματος τούτου. Όταν, π.χ., επιτραπεί η εισαγωγή κρέατος δεν αναμένω να δοθεί άδεια εισαγωγής στους εισαγωγείς αυτοκινήτων. Από την άλλη μεριά, όταν εκδίδεται μια τέτοια άδεια δεν πρέπει να αποκλείονται και πολίτες, που ασχολούνται, με κάποιο άλλο τρόπο, με τη διάθεση αυτού του εμπορεύματος ή ακόμη θέλουν να αποκτήσουν και οι ίδιοι την ιδιότητα και να δραστηριοποιηθούν ως εισαγωγείς.

Στην προκείμενη περίπτωση, επαναλαμβάνω, πως όχι μόνο δε διαπιστώνω οποιαδήποτε παράνομη ενέργεια της διοίκησης ή αυθαίρετη άσκηση των εξουσιών της, αλλά αντίθετα κρίνω ως ορθή και εύλογη την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας, για να επιτευχθούν οι σκοποί και οι διατάξεις του Νόμου.

Για τους πιο πάνω λόγους θα ανέτρεπα την πρωτόδικη απόφαση και θα επικύρωνα την επίδικη διοικητική πράξη.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.